

Poslední kniha a myš

Potkala jsem Ho ten večer, co spadla ta veliká raketa. Váhavým krokem ukrajoval kousek po kousku z toho tmavomodrého světa okolo a bylo mu jedno, že se může každou chvíli ocitnout pod nějakým žhavým kusem plechu. Ačkoliv měl pevný krok, bylo vidět, že svůj směr volí náhodně a nenechává se ani vteřinu vésti nahodilými záblesky ostře červených světél ramp. Byl sám. Tak sám, až se mi zdálo, že poznal všechno, co se v životě poznat dá. A možná i něco víc.

Nevěděla jsem, kdo je, a tak se mě zmocnila panika. Každou chvíli tu mohlo být mnoho nepřátel. Nemohla jsem číst Jeho úmysly a bála jsem se o svou myš a poslední knihu. Ale sotva mě zahlédla a pootočil se ke mně, strach nebo slabost z hladu mi svázaly nohy. Křečovitě jsem se tiskla do stínu a snažila se ukrýt své poklady pod kabátem. Jeho kroky se mi zdály najednou těžší a těžší a chtělo se mi křičet. Sotva jsem ale v záblesku světla uviděla Jeho oči, poznala jsem, že pomoc potřebuje sám.

A to už byl tak blízko, že si ho všimla i moje myš. Byla už dospělá a vážila přes sedm kilo. Ale i tak se roztrásla leknutím a skočila mi do náruče. Začala jsem jí zpívat tichou ukolébavku. Byla na to zvyklá, když jí něco vylekalo. Měla jsem jí ráda, a tak jsem nechtěla, aby cítila nebezpečí. Povedlo se mi jí uklidnit než přišel, a tak ho nekousla.

Nesměle mě pozdravil a řekl, že zbyl sám. Také se musel bát, ale nedával to najevo. Měl tvář plnou vrásek, ačkoliv nebyl starý, a Jeho šaty se zblízka zdály stejně potřhané jako moje. Naléhavě se ptal, kudy vede cesta do města, ale poznala jsem, že tam jít nechce. Jeho oči zářily černí tmavší, než mají lidé z Jiného světa, ale On odtamtud nebyl. Patřil k posledním, Kteří ví mnoho. Ačkoliv se to snažil skrýt, poznala to i moje myš.

"Jsem sám a ubližuji," řekl, "měl jsem rád, ale mé Poznání zahubilo. Žízním, ale bojím se pít. Miluji lidské bytosti, ale už v ně nevěřím."

Chtěl cítit tak silně jako věděl. Patřil k těm, kterým bylo určeno vyhubení. Prošel tisíci zlými věcmi, které jeho mozek nemilosrdně zaznamenával a nedával vydechnout jeho duši. A ta si tolik přála odpočinout. Nenáviděl své schopnosti. Jeho oči byly plné utrpení ze všech těch věcí, které musel zažít a které mu svazovaly ruce svou přímostí. Byl posledním z Těch, kteří Znají, ale jeho život byl příliš mladý, než aby se s tím dokázal vyrovnat.

"Nejsem bez citu. Ale jak mám najít svou cestu? Jsem člověk, který vidí příliš hluboko, než aby se dokázal nebát!... Chtěl bych do města za lidmi. Je mi smutno."

Byl zoufalý. Věděla jsem, že uvnitř pláče pro pocit, že není sám, ale sám byl. Zнала jsem lidi jako byl On. Má matka k Nim také patřila. V dětství jsem Je často vídala a byla i zvyklá se s Nimi přátelit. I když byli trochu podivínští. Hádali mé myšlenky, když jsem jim seděla na klíně, a bavili mě strašidelnými historkami. Kdykoliv jsem s nimi večer pobyla, cítila jsem bezpečí a celou noc mě pak netrápily zlé sny. Jako malá jsem jich měla mnoho a na radu své moudré matky jsem si je zapsala všechny do jednoho. Vyplnily se, což mi vnučko přesvědčení, že jsem se nenarodila v téhle společnosti náhodou. Ale nikdy jsem nepochopila, co zapříčinilo vydání příkazu k Jejich vyhubení. Všechno se to událo se strašlivou rychlostí. Stála jsem pod rampami s jedním z Nich, který byl možná poslední.

Z nebe padala další raketa, a tak jsem ho pozvala k sobě. Měla jsem rozdělaný oheň ve své zastřešené roklí. Chtěla jsem, aby se ohřál. Neviděl mé nové sedačky na spaní, které jsem si sehnala z rozpadlých raket, a tak mi je nepochválil. Plakal. Cítil se okradený, protože lidem jako On brzy berou dětskou čistotu. A ačkoliv Jejich společnost už dávno neexistovala, nemohl porušit zákony Poznání. Postavili ho na cestu, ze které není návratu.

Moje myš se k němu přitulila hned po tom, co se posadil. Začínala ho mít ráda a dokonce mu nabídla malou kost, se kterou si po večerech hrála. Bezmyšlenkovitě si s ní hrál a, aniž by to

chtěl, získal si zcela její malou myší duši. Dala jsem mu najíst a převlékla ho do čistých šatů. Neměl radost ani z toho a nepotěšila ho ani sváteční peřina. Bylo v něm tolik bolesti, že usnul. A já věděla, že až se probudí, bude ještě unavenější. Bylo vidět, že své schopnosti neumí přerušit. Ukradli mu dětství, ale nestačili Ho naučit s tím žít. Všichni, kdo to věděli, byli už dávno mrtví a k tomu, aby se to naučil sám, nemohl mít dost odvahy.

Když spal, vypadal bezbranný a zranitelný. Hledal to, o co přišel, i ve spaní, ale i ve spaní mu v nalezení bránily Jeho schopnosti. Zlobila jsem se. Chtěla jsem uchopit ty duše a žalovat je, že způsobily takovou bolest, ale nebylo to v mé moci. A tak mi nic jiného nezbylo, než z poslední tykve uvařit něco teplého k jídlu a čekat, až se probudí. Tíše jsem doufala, že ho všechno zlé přejde.

Modlila jsem se za jeho sny a moje myš si k němu lehla s takovou samozřejmostí, jako by tam s ní žil odjakživa. Na chvíli jsem měla pocit, že se naše životy začínají usmívat.

Probral se ve chvíli, kdy padala další raketa. Zbořila rampu, která stála nejbližší, a tak nadělala hodně rámusu. Lekl se. Chvíli poslouchal všechny ty zvuky zvenku, ale pak se usmál, když si všiml mé peřiny, a pohladil mou myš. Udělal mi velikou radost. Na ten okamžik měl oči jasnější a já si začala strašně přát, aby to tak zůstalo. Byl najednou jako všichni Ti, které jsem vídávala. Veliký. Nezbylo mi nic jiného, než snít o tom, že jsem na zlomek vteřiny jeho úlevou.

Ale pak se jeho bolest rychle vrátila.

"Musím do města za lidmi," řekl. "Tam je má budoucnost. Jedině tam najdu určitě svůj smysl."

Bylo mi smutno, že ztrácí malé smysly, aby našel jeden jediný. Hledání jsem nikdy neuměla pochopit, i když polovina mé krve byla stejně zvláštní. Nedovedla jsem být tak slepá jako On. Zabolelo mě, že se můj sen o jeho úlevě nestal skutečností. Zvedla jsem se a mlčky mu pokynula, aby mě následoval. Vyšli jsme před roklí a já mu ukázala směr. Ačkoliv jsem věděla, že ho dávno zná, ale bojí se ho. Byla to ta jeho tichá nejistota, která se narodila z toho dluhu a mátlá mu neustále cestu. Báł se věřit, i když to bylo všechno tolik prosté.

Pomalu se vzdaloval a mě se zmocnil opět hněv. Zlobila jsem se na ty, kteří mu ublížili, aniž by ho naučili ovládat tu krev, ale věděla jsem, že nikdy nikdo takový nebyl. Všichni si svůj klid museli vydobýt sami.

Ale já se na ně hněvala, protože mi vzali pocit jemné úzkosti, když jsem střežila jeho spánek. Cítila jsem se okradená, že mi dali ochutnat vznešenou užitečnost, která mi tak rychle zmizela. Zlobila jsem se, že jsem zase jen duše s poslední knihou a myší. Zlobila jsem se na sebe, že jsem mu nedokázala říci, co trápilo mě, zlobila jsem se na svou bláhovost, která mi říkala, že by mě poslouchal. Cítila jsem bezmoc.

Milovala jsem. Tak divoce náhle, že to překvapilo i mou myš. Můj sen o tom, že budu Jeho úlevou se mi vracel s takovou silou, až jsem se rozplakala. Věděla jsem, že se vrátí, protože ještě nebyl připraven na tu cestu za lidmi, ale netěšilo mě to. Zatím nebyl schopen vybojovat jakoukoliv bitvu, ale i přes to se mě zmocnil strach, že Ho zklamou. Tolik jsem si přála být alespoň trochou Jeho prchavého štěstí.

Odešla jsem s myší opačným směrem. Na místo, kam spadla ta poslední raketa. Zbytky byly ještě žhavé, a tak bylo okolo dobře vidět. Nevšimla jsem si možného nebezpečí a nepochopitelně samozřejmě jsem procházela okolo vybuchujících součástek. Hnala mě šílená touha dát mu to nejlepší. Vzala jsem si pár plechů na novou střechu a kamna, kus nějaké slitiny na zpevnění stěn, jednu zářivku a malý zdroj energie, co se zachoval...

Naprosto bláznivě jsem si pověsila do ucha svou starou náušnici.

2. 8. 1999
mambii